

Franjo Frančič

Pesmi iz Parecaga

Večer

Večer prihaja svatovat,
 črke iščejo dom,
 glasba iz svetlobnega stolpa zamira,
 omotičnost prehaja v privid,
 v cipresovem gaju ptice pojo pred snom,
 barke se zibajo v mandraču,
 sveti Jurij se bori z zmajem,
 mehke ustnice pokrajine počivajo,
 sedim na ugasli žerjavici dne,
 večer zajaše konja,
 bela noč po jutru kliče.

Svila dneva

Nežen majski dež prši,
 lastovke so se skrile pod zavihke streh,
 sončnice sanjajo cvet,
 čas ljubezni klije,
 pred kažunom stojim,
 mehak pogled zaobjame nebo,
 tibetanske parcele in soline,
 veke se zapro,
 mirno sanja svilnati dan.

Kot

Zbiram jih,
 te liste v drobečem času,
 kot sem sadil drevesa,
 kot sem gradil kažun,
 kot sem bežal
 pred zimo v krvi,
 za trenutke,
 ko bivanje nima teže,
 tu,
 na začasno osvobojenem ozemlju,
 sanje,
 resničnost,
 sence mej,
 kot da ni jeseni.

Ena ponoči

Otrok gre po pokrajini in sreča mladeniča,
 mladenič sreča moža, mož starca, starec otroka,
 bliskovito,
 revni pravijo, da so bogati srečni,
 bogati trdijo, da so siromaki srečni,
 oboji govorijo, da je Bog srečen,
 kaj je z njim, je utrujen,
 se mu sladko jebe,
 ena ponoči, nič izmišljenih molitev,
 ostri robovi sveta v temi,
 stečem v pokrajino,
 zeleno se bleščijo oči jointa.

Nočna preja

Oko odpre nebo,
 nespečno bela noč,
 aktivisti tečejo častni krog,
 po njivah hodim
 kot mali bog.
 Misli so ciprese,
 rdeče eksplodira cvet
 granatnih jabolk,
 kruši se,
 mineva blede svet.
 Vstanem v noč,
 kaos glasov,
 bela sta dan in noč,
 ti in metulj
 se odpravita na lov.

Prerokbe

Pozabljeno je, odvrženo na dno zavesti,
 tisti beli grad, ki čudežno zraste iz zemlje,
 grajski biki in biriči,
 vijolično cvetijo malancani,
 s črno skorjo bodo obdani.
 Nikogar ne bo, ki bo za mano kosil,
 trebil kanele, barnistro in robidovje,
 nikogar, ki bo obrezoval, oral in sadil,
 a klovn upa,
 da se naseli v grajskem vrtu,
 da prikliče čarovnijo,
 biti vrtnar ali roža.